

Arrest

nr. 277 978 van 27 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2022 start verzoekster samen met dhr. E. K. A. een procedure tot wettelijke samenwoning op.

Op 7 april 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 april 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: T. (...), R. (...) L. (...)

geboortedatum: (...) 2001
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 30 dagen vanaf 15/12/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene verstreken.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf

De eventuele aanwezigheid van familieleden in België geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en eventueel ook van haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/ van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip illegaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een [onleesbaar] of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639 ..."

Op 15 mei 2022 wordt de procedure tot wettelijke samenwoning door dhr. E. K. A. stopgezet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend gekregen.

Verzoekster wenst te benadrukken dat artikel 8 EVRM geschonden is door de bestreden beslissing, gezien verzoekster in het bezit is gesteld van een verklaring van wettelijke samenwoning.

Verzoekster, in het bezit zijnde van een verklaring van wettelijke samenwoning, werd in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit druist manifest in tegen de ratio legis van artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsverplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen.

Verzoekster verwijst hierbij ook naar het arrest van Uw Raad (RvV van 7 juni 2018. nr. 205.020), waar Uw Raad stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook rekening dient te houden met de duur van het verblijf in België, alsook met de hechtheid van de sociale en culturele banden met België, vergeleken met zijn land van herkomst.

De verwerende partij laat dat allemaal na. De verwerende partij stelt (over de verklaring van wettelijke samenwoning) enkel dat het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, de betrokkene niet automatisch recht op verblijf geeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing: "Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en eventueel ook van haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Verzoekster verwijst evenwel naar de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, dat onder andere bepaalt als volgt:

2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten :

Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (« BGV ») betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit « BGV », en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;*
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;*
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.*

Dat toont aan dat de verwerende partij het in de bestreden beslissing heeft over een effectieve verwijdering van verzoekster, terwijl bovengenoemde omzendbrief uitdrukkelijk bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een vreemdeling die in het bezit is gesteld van een verklaring van wettelijke samenwoning, tijdens het onderzoek, niet zal uitzetten uit België.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. De gemachtigde heeft immers, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) gemotiveerd dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan dat haar visum voorschrijft. Verzoekster is immers in het bezit van een paspoort en een visum dat haar recht geeft op een verblijf in België gedurende dertig dagen vanaf 15 december 2019. Deze termijn is intussen lang verstreken. Dit wordt niet door verzoekster betwist.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voren brengt, voert zij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster voert ook de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verder acht zij tevens artikel 8 van het EVRM geschonden, hetgeen luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad ziet echter niet in welk belang verzoekster nog bij dit onderdeel van het middel heeft. Verzoekster ontwikkelt namelijk een middel op grond van het feit dat zij in het bezit is van een verklaring van wettelijke samenwoning, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten volgens haar niet ten uitvoer mag worden gelegd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat dhr. E. K. A. op 15 mei 2022 de stopzetting van de procedure van wettelijke samenwoning heeft bevolen. Daaropvolgend gebeurde op

23 mei 2022 een woonstcontrole, waarvan de uitkomst negatief is. Verzoekster woont niet meer op het (voormalige) gemeenschappelijke adres.

De Raad stelt dan ook vast dat, waar verzoeksters betoog steunt op de omstandigheid dat zij in het bezit is van een verklaring van wettelijke samenwoning, het vereiste belang bij haar kritiek ontbreekt. Waar zij een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk tracht te maken, bemerkt de Raad dat verzoekster geen andere elementen aanreikt waaruit blijkt dat zij nog enig gezins- of privéleven in België heeft ontwikkeld. Het feit dat de procedure tot wettelijke samenwoning is stopgezet door dhr. E. K. A. vormt minstens een contra-indicatie voor het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster heeft nagelaten het bestaan van een dergelijk gezinsleven op enige andere wijze aannemelijk te maken. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dus niet.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN